

I bekræftende fald ville det da forholde sig anderledes, såfremt størrelsen af overførselslagret og overskudslagret kunne fastsættes under hensyntagen til en vækst i markedsaktørens produktions-, forarbejdnings- eller salgsmængde, den tid det tager landbrugsprodukter at modne færdig, tidspunktet, hvor lagrene blev opbygget, eller andre forhold, som er uafhængige af markedsaktøren?

- 2.2) Er opkrævningen af afgift på overskudslagre i overensstemmelse med formålet i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003, såfremt det fastslås, at markedsaktøren havde et overskudslager den 1. maj 2004, men han godtør, at han ved afsætningen af overskudslagret efter den 1. maj 2004 ikke har opnået konkrete fordele i form af en prisforskel?

⁽¹⁾ EUT L 139, s. 55.

⁽²⁾ EFT L 256, s. 1.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 af 10.11.2003 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT L 293, s. 3).

det er det sædvanlige opholdssted, som bestemmer, hvis medlemsstats lovgivning om midlertidig indførelse transportmidlet falder ind under, og hvilken medlemsstat, som er berettiget til at opkræve afgift af det pågældende transportmiddel. I artikel 7, stk. 1, i direktiv 83/182/EF er fastsat nogle undtagelser til hovedreglen om, at det sædvanlige opholdssted er det sted, hvor en person opholder sig i mindst 185 dage pr. år. Navnlig fastsættes det i artikel 7, stk. 1, andet afsnit, at en person, som ikke har et erhvervs-mæssigt og privat tilhørsforhold til samme sted, og som derfor er nødsaget til skiftevis at tage ophold på forskellige steder i to eller flere medlemsstater, dog anses for at have sædvanlig opholdssted på stedet for det private tilhørsforhold på betingelse af, at den pågældende regelmæssigt vender tilbage hertil. Det fastsættes dog udtrykkeligt, at denne betingelse ikke kræves opfyldt, når den pågældende opholder sig i en medlemsstat med henblik på udførelse af en arbejdsopgave af bestemt varighed.

De finske retsfor skrifter fastsætter imidlertid en sådan betingelse om regelmæssig tilbagevenden, når en person opholder sig i Finland med henblik på udførelse af en arbejdsopgave af bestemt varighed. Derfor har Finland ikke gennemført artikel 7, stk. 1, i direktiv 83/182/EF korrekt i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 105, s. 59.

Sag anlagt den 8. april 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-144/08)

(2008/C 171/24)

Processprog: finsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved I. Koskinen og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Finland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 83/182/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførelse af visse transportmidler ⁽¹⁾, idet den med henblik på en eventuel afgiftsfritagelse i forbindelse med midlertidig indførelse af visse transportmidler har anvendt en ufuldstændig definition af begrebet sædvanligt opholdssted.

— Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med henblik på en eventuel afgiftsfritagelse indeholder artikel 7, stk. 1, i direktiv 83/182/EF en bestemmelse, hvorefter

Appel iværksat den 3. april 2008 af Efkon AG til prøvelse af kendelse afsagt den 22. januar 2008 af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-298/04, Efkon AG mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Efkon AG (ved Rechtsanwalt M. Novak)

De andre parter i appellsagen: Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Retten i Første Instans' kendelse af 22. januar 2008 (sag T-298/04) ophæves, idet den er retsstridig, og Retten pålægges at gennemføre en retfærdig rettergang og træffe afgørelse om realiteten.

— Det omtvistede direktiv annulleres, idet det er retsstridigt, således som angivet i sagsanlægget for Retten, og Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Det fastslås, at kendelsen af 22. januar 2008, ved hvilken en sag, der var anlagt den 21. juli 2004, blev afgjort, udgør en tilsidesættelse af i EMRK's artikel 6 på grund af den urimeligt lange varighed af sagsbehandlingen, og at appellanten alene af den grund er berettiget til at få sin sag prøvet.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for sin appel, iværksat til prøvelse af ovennævnte kendelse fra Retten, gjort gældende, at der er blevet anlagt en urigtig fortolkning af artikel 230, stk. 4, EF er fortolket forkert, og at der er sket en række uregelmæssigheder i forbindelse med proceduren.

Retten i Første Instans afviste sagen med den begrundelse, at appellanten ikke var umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede foranstaltning som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

Retten i Første Instans' begrundelse er retsstridig. Retten har ikke taget hensyn til, at indgreb i intellektuelle ejendomsrettigheder i sig selv medfører en umiddelbar og individuel berøring, der indebærer, at nogen er umiddelbart og individuelt berørt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. Det ligger i et patents natur, at én bestemt person tildeles en eneret for en begrænset periode. En sådan eneret kan i sagens natur udelukkende tildeles én bestemt person. Der er ingen andre, der kan udøve en sådan eneret: et indgreb i denne ret i form af en fællesskabsforanstaltning indebærer derfor, at der er tale om en umiddelbar og individuel berøring.

Rettens argument om, at der findes andre udbydere af elektroniske bompengesystemer ud over appellanten, som under visse omstændigheder ville kunne blive påvirket på samme måde som appellanten, og at appellanten derfor ikke er umiddelbart og individuelt berørt, er ikke relevant. Det forhold, at nogen er umiddelbart og individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, kan ikke udelukkes alene med henvisning til, at der også findes andre personer, som er berørt af den omtvistede foranstaltning, såfremt sådanne personer ikke er indehavere af et patent.

Afvisningen af appellansens påstand, hvoraf det fremgår, at appellanten udvikler en ISO-CALM infrarød standard, som appellanten har vundet en pris for, indebærer en tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Endelig er den fire år lange varighed af sagsbehandlingen uacceptabel, og udgør i sig selv en alvorlig proceduremangel.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Hamburg (Tyskland) den 10. april 2008 — Jürgen Römer mod Freie und Hansestadt Hamburg

(Sag C-147/08)

(2008/C 171/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Arbeitsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jürgen Römer

Sagsøgt: Freie und Hansestadt Hamburg

Præjudicielle spørgsmål

1. Må de supplerende pensionsydelser, der udbetales til tidligere funktionærer og arbejdere ved Freie und Hansestadt Hamburg samt til disses efterladte, og som er reguleret ved 1. Ruhegeldgesetz (herefter »1. RGG«), der er vedtaget af Freie und Hansestadt Hamburg, anses for »udbetalinger [...] fra offentlige eller lignende ordninger, herunder offentlige ordninger for social sikring og social beskyttelse eller lignende ordninger« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2000/78/EF — om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (!) — med den følge, at det nævnte direktiv (herefter »direktivet«) ikke finder anvendelse inden for det anvendelsesområde, der omfattes af 1. RGG?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, spørges:
 - 2.1. Må de bestemmelser i 1. RGG, som ved beregningen af pensionsydelsernes størrelse skelner mellem gifte pensionsmodtagere, på den ene side, og alle andre pensionsmodtagere, på den anden side, og i den forbindelse stiller gifte pensionsmodtagere fordelagtigere — i det konkrete tilfælde i forhold til personer, som har indgået et registreret partnerskab med en person af samme køn i henhold til Forbundsrepublikken Tysklands Lebenspartnerschaftsgesetz (lov om registrerede partnerskaber) — anses for »national[e] ret[sforskrifter] vedrørende civilstand og ydelser, der er afhængige heraf«?
 - 2.2. Såfremt det foranstående spørgsmål besvares bekræftende, spørges:

Medfører dette, at direktivet ikke finder anvendelse på de nævnte bestemmelser i 1. RGG, skønt selve direktivet ikke indeholder nogen tilsvarende begrænsning svarende til grundene i betragtning 22?
3. Såfremt spørgsmål 2.1. eller 2.2. besvares benægtende, spørges:

Er § 10, stk. 6, i 1. RGG — hvorefter pensionsydelser for gifte pensionsmodtagere, som ikke vedvarende lever adskilt, beregnes under fiktiv anvendelse af skatteklasse III/0 (der er fordelagtigere for skattepligtige), hvorimod pensionsydelserne for alle andre pensionsmodtagere beregnes under fiktiv anvendelse af skatteklasse I (som er ufordelagtigere for skattepligtige) — i strid med direktivets artikel 1, jf. artikel 2 og